

เกี่ยวก้อย

บทที่ 21

ในช่วงเวลาของการเดินทาง บุ้งก็ใจลอยไม่อยู่กับเนื้อกับตัว บางครั้งฉันต้องถามซ้ำๆ กว่าเธอจะสนใจ “อะไรนะ... เธอถามว่า ยังไงนะ...” เธอย้อนถามคำถามนั้นหลายหน

เธอหยุดเข้าห้องนำกลางทาง ฉันรู้ทันเดินตามไปแอบฟัง ได้ยินเสียงเธอกระซิบกระซาบพูดโทรศัพท์แว่วๆ เธอสะดุ้งเมื่อเปิดประตูออกมา เห็นฉันยืนรออยู่

“บ้ำจ้ง บั้งเอิญเพื่อนโทรศัพท์มาพอดี”

“ใครหรือ”

“ต้อยตึงไม่รู้จักหรือ”

เธอนัดใครบางคนแน่แล้ว ฉันเองก็หาโอกาสโทรศัพท์ถึงตลอดเวลา เขากำลังขับรถบึ่งตามมา แต่ว่าใครจะมาถึงก่อน กลดหรือว่าคนที่บุ้งก็นัดให้ตามมาพบ

ฉันได้รับโทรศัพท์จากกลด ขณะที่บุ้งก็กำลังขับรถ

“ใครหรือ” บุ้งก็ถาม “พี่ชายเธอหรือ เขาโทรมาทำไม”

ฉันมองเธอซื่อๆ ทำให้บุ้งก็ไม่เฉลียวใจ

“เขาอยากรู้ว่าฉันกำลังทำอะไรอยู่ที่ไหน”

“ก็บอกเขาไปสิ”

ฉันทำตาม พอฉันบอก กลดก็แฉ่งที่นัด

ฉันบอกให้บุ้งก็จอดรถที่บ้มน้ำมันเล็กๆ ประวิงเวลาเข้าห้องน้ำจมนาน แล้วยังขอให้เธอช่วยไปซื้อยาตมแก้คลื่นไส้วิ่งเวียน รู้สึกโล่งใจที่เห็นร่างสูงๆ โบหน้าขริมๆ นำรถเข้ามาจอด บุ้งก็เองก็หายไปนาน เธอคงแอบใช้โทรศัพท์นัดคนของเธอเช่นกัน

“เป็นยังไงบ้าง” เธอถามพลางส่งยาตมให้

“ไม่ค่อยดี”

เธอออกรถ “ต้อยตึง...” น้ำเสียงเธอล้งเล ขอโทษขอโพย “ฉันมีเรื่องจะบอกเธอ”

“หือ เรื่องอะไรหรือ”

“คือว่าพี่กรโทรมา.... เอ่อ... คำบอกว่ายเสียใจ คำอยากช่วยให้ฉันหาย แต่ว่าฉันจะต้องใช้ยารักษา....”

“แล้วเธอเชื่อเขาหรือ”

“ฉันไม่มีอะไรจะเสียแล้วนี่” น้ำเสียงเธอท้อแท้เป็นทุกข์

ฉันจับแขนเธอ “บุ้งก็ เรามากันไกลแล้ว แข็งใจอีกไม่นานเธอก็ฟื้น เธอยังไม่ได้ติดมันหนักหนา... แค่ผ่านตรงนี้ไปให้ได้เท่านั้นเอง เชื่อซิว่าเธอไม่ต้องพึ่งยากับผู้ชายเลวๆ คนนั้น”

“แต่ว่าฉันอยากให้โอกาสเขา... และฉันก็ไม่อยากทรมานอีกแล้ว ฉันทนไม่ไหวนะ ต้อยตึง...” น้ำเสียงเธออ่อนเครือน้ำตาคลอตา “เธอไม่ได้เป็นฉัน เธอไม่เข้าใจหรอก”

“ฉันเข้าใจซิ ฉันรู้ว่าเธอรู้สึกทรมานแค่ไหน”

“โธ่ ต้อยตึง...” แล้วเธอก็กลับฉุนเฉียว “นี่มันชีวิตของฉัน ฉันมีสิทธิ์ตัดสินใจเองไม่ใช่หรือ... ฉันไม่น่าบอกเธอเลย รู้ไหมว่าพี่กรห้ามแล้วไม่ให้ฉันบอกเธอเพราะรู้ว่าเธอไม่ชอบเขา แต่ว่าฉันก็บอก”

“แล้วตอนนี้เธอบอกฉันทำไม....”

“เพราะว่า... เพราะว่าเป็นห่วงใจก็จะได้แยกทางไปเสียไม่ต้องไปกับฉันก็ได้”

....เพราะว่าเธอก็เป็นห่วงความปลอดภัยของฉัน เพราะว่าเธอก็ไม่แน่ใจว่ากำลังพาฉันไปเสี่ยงกับอันตรายหรือเปล่าต่างหาก

“แต่ว่าเราสัญญาจะอยู่ด้วยกันนะ จำได้ไหม”

เธอยิ้มออก “งั้นเธอจะไปกับฉันหรือ”

“ฉันอยากให้เธอเปลี่ยนใจมากกว่า”

“ต้อยตึง ฉันขอแค่ครั้งนี้ ถ้ามันไม่ได้ผลเราค่อยเริ่มกันใหม่ ฉันสัญญาว่าถ้าเป็นอย่างนั้นฉันจะเชื่อฟังเธอคนเดียวไม่เกเรอีกเลย....”

ฉันรู้ว่าเกลียดกล่อมบุ้งก็อีกไม่ได้แล้ว

พอถึงทางเปลี่ยวฉันก็บอกให้เธอจอดรถ

“ฉันจะอ้วก”

บุ้งก็รีบทำตามอย่างร้อนกร้อนใจ ฉันแกล้งเปิดประตูชะโงกหน้าออกไปทำทียักขย้อน เธอเลื่อนเกียร์จอดรถยกเท้าออกจากคันเบรก ขณะที่เธอกำลังสนอกสนใจจะช่วยฉัน กลดก็ตามมาถึง เข้าประชิดตัวปิดหน้าเธอด้วยผ้าออบหน้ายา แล้วบุ้งก็ก็หมดความรู้สึกไปนาน

ฉันไม่อยากจะทำอย่างนี้เลย แต่ว่าเรามีทางเลือกอื่นหรือเปล่า

เรามาดูบ้านร้างริมน้ำซึ่งห่างไกลจากผู้คนเพราะนึกถึงที่อื่นได้ไม่
ออก หลายวันมานี้กลดมาซ่อมแซมบ้านเพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัยของตัวเอง
สภาพมันจึงดีขึ้น ประตูหน้าต่างแข็งแรงปิดได้มิดชิด ทั้งยังมีโต๊ะเก้าอี้
ตู้เตียงสะอาดสะอ้าน

กลดถามว่า “ไม่กลัวมดแดงจะมาหรือ”

“มดแดงไม่ได้มาที่นี้นานแล้วและคิดว่าต้อยตุงโกรธกับพี่กลด คง
นึกไม่ถึงหรอกว่าต้อยตุงจะพานุงก็มา แต่ถ้ามดแดงตามมา เราก็แค่พา
นุงก็กลับไป หลังๆ นี้พอเค้ารู้ว่าทำร้ายนุงก็ขนาดไหนเค้าก็เสียใจมาก
เหมือนกัน”

เรามัดร่างบางๆ กับเตียงนอน เธอตื่นขึ้นมา ตกอกตกใจ แล้วก็
โกรธเกรี้ยวร้องไวยวาย

“ต้อยตุง ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้นะ ทำไมทำกับฉันแบบนี้”

“ฉันขอโทษจริงๆ ฉันไม่อยากจะทำแบบนี้เลยนะ นุงก็”

“ฉันจะบอกพ่อ จะบอกตำรวจ”

“ฉันไม่ได้คิดร้าย... แค่อยอมให้เธอพบกรไม่ได้เท่านั้นเอง”

“แต่ว่าเขาจะช่วยฉัน เธอไม่อยากจะฉันหายหรือ”

“เขาไม่ช่วยเธอหรอก เขาเป็นคนเลว เป็นผู้ร้ายเลือดเย็น
เขาจงใจทำให้เธอติดยาเพราะว่าอยากได้เงิน เธอเป็นเหยื่อของเขาและ
เขาจะแทะเธอจนกว่าเธอจะตาย เข้าใจไหมนุงก็”

“ปล่อยฉันนะ ใครก็ได้ช่วยด้วย ช่วย...ด้วย...”

เธอไม่รับฟัง ตะโกนไม่หยุด ฉันทนไม่ไหวจึงถอยออกมา

เราปิดประตูห้อง ทิ้งเธอไว้คนเดียว เสียงตะโกนป่นร่ำให้ดังแว่ว
ฉันยกมือปิดหู นั่งคอตกอ่อนอกอ่อนใจ

กลดถามขริมๆ “แน่ใจหรือว่าจะทำแบบนี้”

“ค่ะ ไม่มีทางอื่นแล้ว...”

ฉันรู้สึกหนักอึ้งเหมือนถูกผูกมัดกับ หวังว่าพอนุงก็อาการดีขึ้นก็
คงยอมรับฟังเพราะว่าก่อนหน้านี้พอมีสติ เธอก็ยอมรับฟังเสมอ ฉันคิด
ว่า พอเธอแข็งแรงมีกำลังใจแกร่งกล้าขึ้น เธอก็จะพาเธอกลับไปสู้ด้วยกันต่อ
ที่บ้าน

“ทำไมไม่บอกพ่อแม่เขา”

“นุงก็ไม่อยากให้พ่อแม่รู้ บอกว่าถ้าต้อยตุงบอกละก็เธอจะฆ่า
ตัวตาย ต้อยตุงเชื่อว่านุงก็เลิกยาได้ นี่ก็ผ่านมารี่ครั้งก่อนทางแล้ว
แต่แข็งใจอีกหน่อยเดี๋ยวเท่านั้น”

เสียงกรีดตะโกนเงียบไป เราเข้าไปดูเห็นใบหน้าที่เต็มไปด้วย
น้ำตา ร้องไห้สะอึกสะอื้น เธอมองเราทีละคนอย่างวิงวอน

“ต้อยตุง... ปล่อยฉันเถอะนะ ได้โปรดเถอะ เราเป็นเพื่อนกัน
ใช่ไหม เธอคิดอะไรถึงต้องทำแบบนี้ อย่าทำอะไรฉันเลยนะ”

ฉันเกลี้ยผมลูบหน้าเธออย่างปลอบโยน “ฉันไม่ทำร้ายเธอหรอก
นุงก็ ฉันทำแบบนี้เพื่อตัวเธอเองนะ รู้ไหม”

“นั่นก็แก้มัดขี้ ฉันจะไม่หนีหรอก”

ฉันมองหน้ากลด เขาสั่นหน้า

“รอให้ถึงพรุ่งนี้ แล้วฉันจะปล่อยเธอ”

“ไม่เอา ปล่อยเดี๋ยวนี้... ปล่อยเดี๋ยวนี้...” เธอเริ่มโกรธเกรี้ยว
กรีดเสียงอีก

พอไม่มีทางเลือก เธอก็ต้องฉวยใจให้เธอหลับ เธอตื่น ฉันช่วยจับ
ขณะที่กลดปักเข็มลงที่ต้นแขน อีกพักใหญ่เธอก็เงียบ

“พี่ต้องกลับไปเอารถ แล้วจะรีบกลับมา”

ฉันตอบรับรู้ รถไม่ใช่ของเขา แม้เขาจะนำมันไปฝากจอดไว้
โดยอ้างว่ารถเสีย แต่มันก็อยู่ในมือของคนแปลกหน้า

“ต้อยตุงก็พักผ่อนบ้างนะ เธอคงต้องเหนื่อยอีกนาน”

สีหน้าเขาวิตกเป็นห่วงเป็นใย แล้วอีกครู่หนึ่ง ร่างสูงๆ ก็เดิน
ผ่านหน้ารถและหายไปกับครีมหายไปจากสายตา.....

กลดหาซื้อของที่จำเป็นเตรียมไว้ก่อนแล้วถ่ายมาที่รถของเรา ทั้ง
น้ำดื่ม อาหารและยาที่จะทำให้นุงก็ลดความทรมานทุรายทุกข์ทรมาน
ฉันพัควี ป้อนข้าวป้อนน้ำ ซิลอนน้ำมันขวดเนื้อตัวให้เธอหายเมื่อย พลา
งพุดกล่อมปลอบโยน ครั้นเธอจะขบถาย ฉันเสี่ยงแก้มัดไม่ได้จึงต้อง
ประคองเธอเข้าห้องน้ำ มันออกจะขลุกขลักประดักประเดิด แปลกพิกล
แต่ก็ยังดีกว่าที่เราจะต้องใช้กำลังทำร้ายกันหากว่าเธอคิดหนี

พอไม่มีทางอื่น นุงก็ก็ต้องยินยอมคล้อยตาม เธออ่อนโยนลง
ถามอย่างอ่อนใจ

“ทำไมเธอต้องลำบากขนาดนี้ด้วยฮิ ต้อยตุง”

ฉันตอบว่า “เพราะว่าฉันรักเธอ”

พอบุ้งก็สงบรับฟัง ฉันก็พูดย้าให้เธอเชื่อว่ากรโกหกทั้งหมด ไม่ได้เสียใจและไม่ได้คิดจะช่วยเธออย่างที่เขาพูด

“ถ้าเชื่อถือเขาได้ เธอคงไม่เป็นแบบนี้”

เธอเศร้าซึ้งยอมรับ “ฉันมันโง่จริงๆ โง่แล้วโง่อีก”

ผู้ปกครองของบุ้งก็ไม่ได้เฉลียวใจ เพราะว่าฉันรีบโทรศัพท์ไป บอกไว้ก่อนว่าเราถึงที่พักแล้ว คุณแม่ถามว่า “ทุกอย่างเรียบร้อยไหม” ฉันทำเสียงใสตอบว่า “ทุกอย่างเรียบร้อยดีค่ะ”

“อยู่กันดีๆ นะลูก” น้ำเสียงคุณแม่วางใจเต็มที่

กลดกลับมาในเวลาค่ำมืด พร้อมกับของกินของใช้และยาสำหรับ บุ้งก็ ฉันดีใจเพราะที่นี้ไม่มีไฟฟ้าใช้ เราทั้งทาโลชั่นและจุดยากันยุง ตะเกียงเล็กๆ ให้แสงพอมองเห็น แต่ว่าคงไม่ใช่เรื่องสนุกหากว่ามีจิ้งจอกคนใดบังเอิญผ่านมา ดังนั้นพอมีกลดอยู่ด้วยฉันก็อ่อนใจ

เรานั่งคุยกันโดยมีบุ้งก็นอนเงียบบอยู่ในมุ้ง เข้าไปดูที่ไรก็เห็นว่า เธอหลับตาเหมือนไม่รู้เรื่องราว

“เจ้านายให้พี่ไปคุมงานตัดต้นสนเสาเข็มที่เขาซื้อหมายยกแปลงไว้ นี่เพิ่งเสร็จครึ่งเดียวเท่านั้น แต่ว่าพอเสร็จงานแล้วคงได้เงินสักก้อน ให้ต่อยตั้งใช้เป็นทุนเรียนหนังสือ”

“พี่กลดไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องเรียนของต่อยตั้งหรอก พี่เก็บเงินไว้ดีกว่า”

“ต่อยตั้งยังคิดจะเรียนหรือเปล่า”

“คิดค่ะ แต่ต่อยตั้งก็มีงานทำนี่... เพียงแต่ว่า...” ฉันรู้สึกวิตกกังวลขึ้นมาอีกแล้ว

“อะไรหรือ”

“ต่อยตั้งหยุดงานหลายวัน ไม่รู้ว่าเจ้านายจะว่ายังไงบ้าง จะตำหนิหรือว่าให้ออกจากงานหรือเปล่า อาจารย์พรรณิคงเสียหน้าแย่เลยเพราะว่าเป็นคนรับรองฝากฝังให้”

กลดรู้ว่าใครเป็นสาเหตุ หันไปมองมุ้งของบุ้งก็

“ช่างเถอะ แล้วค่อยหางานใหม่”

“ต่อยตั้งเป็นห่วงแต่ว่าอาจารย์พรรณิจะผิดหวัง แล้วถ้าท่านมาบอกคุณพ่อคุณแม่ของบุ้งก็ว่าต่อยตั้งทิ้งงานเฉยๆ พวกท่านจะคิดยังไงก็ 모르 แล้วยิ่งบุ้งก็เป็นอย่างนี้ด้วย.....โอ๊ย.....ต่อยตั้งต้องแย่นะเลย”

“บุ้งก็น่าจะช่วยแก้ความเข้าใจของพ่อแม่ตัวเองได้ แต่ว่า...”

เขากระแทกเสียงในลำคอ “บุ้งก็ไม่ได้รักเราเท่าที่เรารักเขาซะด้วยสิ”

มีเสียงเคลื่อนไหวอีกอึดจังกจากข้างในมุ้งเหมือนคนคัดค้าน ฉันลุกไปดูก็เห็นคนที่ถูกมัดกับเตียงหลับตานิ่งหลับไหลไม่รู้เรื่องราว

ฉันกลับมานั่งข้างๆ กลด

“แล้วเรื่องยุ่งๆ ของพี่ละคะ เคลียร์กันหรือยัง”

“ยังเลย พี่ถึงต้องไปคุมงานตัดสนยังงี้ละ อยู่บ้านนอกบ้านนา ไกลความเจริญไม่มีใครตามไปหาเรื่อง แต่พวกคนงานตัดสนก็เกรเอาเรื่องเหมือนกัน พอเลิกงานก็กินเหล้าทะเลาะกันถึงชกต่อย บางทีควักมีดออกมาจิ้มกันเฉยเลย”

“โอ แล้วพี่กลดทำยังไง”

“ก็ต้องเรียกหัวหน้าคนงานมาพูดให้เขาดูแลกัน พี่เป็นเด็ก ไปด้วยหมดด้วยหมดกับคนงานไม่ไหวหรอก คนพวกนี้บางคนก็เคยติดคุกเคยผ่านเรื่องแรงๆ มาแล้ว”

“แย่งจิง เจ้านายสั่งยังไงพี่ก็ต้องทำ ก็เลยต้องมาพลอยเดือดร้อน”

“แต่เจ้านายก็ใส่ใจไม่ทิ้งพี่ ความจริงถ้าไม่มีเขา ทุกวันนี้พี่อาจจะยิ่งแย่ไปกว่านี้”

เขามองฉัน พุดยิ้มๆ “คงไม่ได้มาเจอต่อยตั้งด้วย”

ฉันนั่งนิ่งจ้องมองพื้นกระดานมืดๆ รู้สึกอดสู

เสียงทุ้มอ่อนๆ ปรอบเหมือนอ่านใจฉันได้

“ต่อยตั้ง เรื่องที่ผ่านไปแล้วก็ให้มันผ่านไป สิ่งที่เราทำด้วยใจบริสุทธิ์ไม่มีอะไรจะต้องละอาย แต่ถ้าเรารู้ว่าอะไรเป็นอะไรแล้วยังฝืนนั้นชิ่งถึงจะน่าตำหนิว่าไม่ใช่มนุษย์”

“แล้ว... แล้วทำไม... ทำไมพี่ถึงทิ้งเราไป...” ฉันอดถามปัญหาคาใจไม่ได้

เขานิ่ง

ความขุ่นข้องเริ่มก่อตัวขึ้นในใจฉัน พอไม่ได้คำตอบที่อยากได้ จิงขยับจะลุกหนี

“บอกพี่ซิว่าเจ้าผีร้ายมันตายยังงี้” น้ำเสียงเขาเคียดแค้นขมขื่น

“จะตายยังงี้ก็ช่าง ถึงยังงี้เขาก็ตายไปแล้ว พี่จำไว้แค่นั้นก็พอ”

ฉันโกหกหน้าตาเฉย.....